

Les cartes de Mena

El fiscal de Barcelona, José María Mena, ha iniciat una exhaustiva recerca per trobar un testimoni de càrrec en l'afer de les cartes trameses per ERC a treballadors de la Generalitat de Catalunya, en les quals se'ls instava a complir la carta financera de la formació.

El fiscal en cap de Catalunya, José María Mena, a través d'una citació per carta, ha convocat a declarar un centenar de testimonis, en el marc de la investigació de l'afer de les cartes trameses per ERC a càrrecs de confiança del partit en l'administració pública catalana. En aquestes missives se'ls instava a complir la carta financera del partit, amb una aportació econòmica per al finançament de la formació independentista. La informació es va conèixer dijous, 4 de maig, a través de l'emissora de ràdio del Grupa Prisa, SER.

Els citats per Mena són persones que van rebre les cartes trameses per Esquerra, aparegudes en les llistes que la mateixa formació va aportar a la Fiscalia a instàncies del mateix Mena.

L'afer de les cartes esclatà fa unes setmanes, quan mitjans de comunicació es van fer ressò d'aquestes trameses. Les missives han estat enviades per la secretaria d'organització i finances de la formació, que encapçalava Xavier Vendrell, fins que fou nomenat conseller de Governació el passat 20 d'abril. La primera de les cartes fou enviada tot just a l'inici d'aquesta legislatura, a principi del 2004, en la qual es felicitava els diversos càrrecs de confiança d'ERC per participar en el projecte d'un nou govern i se'ls recordava la necessitat de complir les obligacions de la Carta Financera. Entre el març i l'abril del 2005, es va fer una segona i tercera tramesa per als càrrecs que no s'havien posat en contacte amb la secretaria de finances del partit, per fer efectiva la carta financera, és a dir, per aportar la part del sou estimada, segons les normes internes de la formació independentista. La quarta tramesa va ser la que va tenir un to més contundent, es va fer arribar a les persones que el 2006 encara no s'havien posat en con-

Xavier Vendrell, un cop nomenat conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, ha deixat la secretaria d'organització i finances d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El mateix dia que es començava a perfilar el vot negatiu d'Esquerra al referèndum del nou Estatut, es coneixia també l'inici d'aquesta roda de declaracions a instàncies del fiscal

tacte amb la secretaria d'organització i se'ls advertia que se n'hauria de passar informe al consell nacional d'ERC. Val a dir que, tot i la contundència del to, la carta també deixava oberta la porta a un "possible error", pel qual demanava disculpes. Aquesta quarta tramesa coincidia en un moment en el qual Xavier Vendrell, a més del seu càrrec a la formació, ja estava al Govern com a secretari general del conseller primer. És a partir d'aquí, doncs, quan esclatà la polèmica.

El procediment. Ara el fiscal general de Catalunya, José María Mena, com a ministeri fiscal, té la potestat d'actuar

d'ofici davant unes denúncies fetes a través de l'opinió pública. Així doncs, amb les diligències informatives obertes, Mena entrevistarà els citats, en qualitat de testimonis, per esbrinar si entre alguns d'aquests hi ha hagut algú que s'hagi sentit coaccionat per fer els pagaments de les quotes a ERC.

D'aquesta manera, si el fiscal Mena trobés un sol treballador que declarés que fou coaccionat, podria utilitzar aquest testimoni com a suport per iniciar un procediment. Llavors, l'informe elaborat per Mena seria enviat al jutge degà, que al seu torn l'assignaria a un jutjat d'instrucció. A partir d'aquí, seria el

jutge qui posaria en marxa el procés. Si finalment s'iniciés, però, un procediment penal contra Vendrell, hauria de ser instruït pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) en ser aforat, en tant que conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya.

Fons properes a Esquerra consideren que en cap cas s'ha produït coacció contra ningú. Com a argument diuen que fins ara ningú no ha posat cap denúncia a la Fiscalia, que els sindicats no han rebut tampoc cap queixa ni cap altra instància administrativa. En tot l'afer, des d'Esquerra es reconeix que s'han pogut cometre "errors formals" que hagin pogut fer que alguna persona rebés alguna de les trameses "per equivocació".

En tot cas, el fiscal general de Catalunya sembla que no ha volgut estalviar mitjans ni esforços per pentinar amb una dedicació minuciosa tots els possibles testimonis implicats en el cas. Fons jurídiques assenyalen que no és habitual citar un centenar de persones en un cas sorgit sense cap altra denúncia que la d'una polèmica política i mediàtica.

Un cas recent és el de la famosa crisi del "3%", el percentatge que el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va insinuar, en seu parlamentària, que l'anterior govern cobrava per l'adjudicació i la contractació d'obra pú-

El fiscal general de Catalunya, José María Mena, investiga el cas de les cartes d'ERC

blica. La Fiscalia va acabar arxivant el cas per la dificultat d'aconseguir testimonis que donessin cos a l'acusació.

José María Mena també ha mostrat la seva celeritat en un cas que afecta un altre representant d'ERC, l'exconseller de Governació, Joan Carretero. Es tractava d'un procés obert contra l'exconseller en la seva etapa d'alcalde de Puigcerdà, en el qual se l'acusava d'arbitrarietat en unes concessions per a unes obres "emblematiques" per a la població. Batent tots els rècords de velocitat en el món de

la judicatura, el mateix dia que Carretero deixava de ser conseller, Mena s'a-fanyà a enviar a corre-cuita al jutjat ordinari de Puigcerdà un informe, aprofitant que l'exconseller deixava de ser aforat. Tant va córrer que per tramitar l'informe no es va esperar ni als resultats d'algunes de les diligències encarregades per la mateixa Fiscalia.

Una espasa de Dàmocles. Aquesta roda de testimonis citats pel fiscal coincideix amb un moment complicat per a la formació republicana i per al tripartit. El mateix dia que es començava a perfilar el vot negatiu d'ERC al referèndum del nou Estatut, es coneixia l'inici d'aquesta roda de declaracions a instàncies del fiscal. D'aquesta manera, el tripartit afrontarà la campanya del referèndum de l'Estatut amb dues formacions a favor del nou text, una en contra, i amb l'espasa de Dàmocles sobre un dels consellers del Govern, i que prové de la darrera remodelació, l'independentista Xavier Vendrell, a l'espera de la decisió del fiscal general de Catalunya. En la darrera remodelació de Govern, Pasqual Maragall i ERC potser van posar fàcil al fiscal Mena el cap d'un conseller. I qui sap si, també, el futur d'un Govern en volasant permanent.

Enric Rimbau

All i pebre

Pere Martí

L'últim Estatut

Tenien raó aquells que deien que era una oportunitat històrica. A Catalunya hi havia una majoria de forces nacionalistes i a Espanya governava el sector demòcrata dels espanyols d'esquerra. Aquest sector, a més, governava amb el suport dels nacionalistes catalans, tant de dreta com d'esquerra, i depenia dels seus vots per aprovar els pressupostos de l'estat. Una oportunitat, certament històrica, per aconseguir un Estatut històric.

La realitat ha estat molt diferent. Els nacionalistes d'esquerra i de dreta catalans, en lloc de pactar com fan a Espanya els espanyolistes de dreta i esquerra, s'han dedicat a apunyalar-se mútuament i a competir per veure qui pactava abans –que no vol dir millor– amb el sector demòcrata dels espanyols d'esquerra. El resultat és un Estatut amputat, que no resol ni el reconeixement nacional de Catalunya amb validesa jurídica, ni

frena el dèficit fiscal que drena el nostre país, ni blinda l'escàs marge competencial que preveu.

Un Estatut com el que va aprovar el Parlament de Catalunya el 30 de setembre hagués satisfet les aspiracions d'una part molt important del catalanisme polític. Però el que es posarà a votació el pròxim 18 de juny en cinc anys –o abans– quedarà superat. Si finalment s'aprova, es farà evident que Catalunya ha tancat en fals un cop més la seva articulació amb Espanya i, per tant, l'Estatut del 2006 es convertirà, malgrat els seus impulsors actuals, en un factor més d'acceleració del moviment sobiranista, com ho ha estat el del 1979. A Catalunya, a l'any 1979 no hi havia independentisme parlamentari. Per això no passa res que surti aprovat, perquè si fos així, seria l'últim Estatut que faci aquest país. La pròxima generació política ja no perdrà el temps negociant el traspàs de l'Aeroport del Prat, negociarà directament el traspàs del pont aeri a la terminal de vols internacionals de l'aeroport.